

7 Судді

1,1 І сталося, що після смерти Ісуса запитали Ізраїльські сини Господа, кажучи: Хто з нас піде вождем до хананея щоб воювати проти нього. 2 І сказав Господь: Юда піде, ось дав Я землю йому в руки. 3 І сказав Юда до свого брата Симеона: Піди зі мною в моє насліддя, і воюватимемо проти хананея, і піду і я з тобою в твоє насліддя. І Симеон пішов з ним. 4 І пішов Юда і дав Гос-подь ханаея і фerezея йому в руки, і побив їх у Везеку, десять тисяч мужів, 5 і знайшли Адонівезека в Везеку і воювали проти нього і побили хананея і фerezея 6 і втік Адонівезек, і гналися за ним і схопили його і відрубали кінцівки його рук і його ніг. 7 І сказав Адонівезек: Сімдесять царів з відрубаними кінцівками їхніх рук і їхніх ніг збирали (їжу) під моїм столом. Отже, так як зробив я, так віддав мені Бог. І повели його до Єрусалиму і там помер. 8 І сини Юди воювали проти Єрусалиму і взяли його і побили його лезом меча і місто спалили огнем. 9 І після цього сини Юди зійшлися воювати проти хананея, що жив в горах і на півдні і на рівнині. 10 І пішов Юда проти хананея, що жив в Хевроні, і вийшов Хеврон напроти. А раніше імя Хеврона було Каріатарвоксефер. І він побив Сесія і Ахімана і Толмія, з роду Енака. 11 І пішли звідти до тих, що жили в Давірі. І раніше імя Давіра було Місто Писарів. 12 І сказав Халев: Хто лиш побє Місто Писарів і забере його, дам йому Асхану мою дочку за жінку. 13 І забрав його Готонііл син Кенеза молодший брат Халева, і дав йому Асхану свою дочку за жінку. 14 І сталося, коли вона входила і він намовив її просити в свого батька поле, і бурмотіла вона на осяті і закричала з осяти: До південної землі ти мене віддав. І сказав її Халев: Що тобі є? 15 І сказала йому Асха: Дай мені благословення, бо ти мене віддав до південної землі, і даси мені віно води. І дав її Халев за її серцем віно верхніх і віно нижніх (джерел). 16 І сини Йовава сина Кінея Мойсейового тестя пішли з міста фініків до синів Юди до пустині, що є на півдні при виході Арада, і пішов і замешкав з народом. 17 І пішов Юда з своїм братом Симеоном і побили хананея, що жив в Сефеті, і прокляли його і вигубили його і назвали імя міста: Згуба. 18 І не унаслідив Юда Газу і її околиці і Аскалона і його околиці і Аккарона і його околиці і Азота і його околиці. 19 І був Господь з Юдою і унаслідив гору, бо не міг унаслідити тих, що жили на рівнині, бо Рихав протиставився на ній. 20 І дав Халевові Хеврон, так як сказав Мойсей. І унаслідив там три міста і вигнав звідти трьох синів Енака. 21 І евусея, що жив в Єрусалимі, не вигнали сини Веніямина, і жив евусей з синами Веніямина аж до цього дня. 22 І пішли сини Йосифа і вони до Ветилія і Юда з ними. 23 І отаборився дім Ізраїля коло Ветилія. А раніше імя міста було Луза. 24 І побачили сторожі чоловіка, що виходив з міста, і схопили його і сказали йому: Покажи нам вхід до міста, і вчинемо з тобою милосердя. 25 І показав їм вхід до міста, і побили місто лезом меча, а чоловіка і його рід відпустили. 26 І пішов чоловік до землі хеттіїмів і збудував там місто і назвав імя його Луза: це імя його аж до цього дня. 27 І не унаслідив Манассія Ветсан, що є місто скитів, ані її дочірних, ані її околиці, ані Ектанаад і її дочірні, ані тих, що жили в Дорі, і її дочірні і тих, що жили в Валаамі, і її дочірні і тих, що жили в Магедоні, і її дочірні, ані тих, що жили в Євламі, ані її дочірні. І почав Хананей жити в цій землі. 28 І сталося, коли сильним став Ізраїль, і зробив хананея данинником, і виганяючи не вигнав його. 29 І Ефраїм не вигнав

хананея, що жив в Газері, і жив хананей посеред нього в Газері і був данинником. 30 І Завулон не вигнав тих, що жили в Кедроні, і тих, що жили в Енаалі. І жив Хананей посеред нього і був данинником. 31 І Асир не вигнав тих, що жили в Акхоні, і були йому данинниками, і тих, що жили в Дорі, і тих, що жили в Сідоні і тих, що жили в Аалафі і в Ахазіві і в Хелві і Афеку і в Роові. 32 І жив Асир посеред хананея, що жив в землі, бо не зміг його вигнати. 33 І Нефталім не вигнав тих, що жили в Ветсамусі ані тих, що жили в Ветенеті, і жив Ізраїль посеред хананея, що жив у землі. А ті, що жили в Ветсамусі і в Ветенеті були їм данинниками. 34 І вигнав Аморрей синів Дана на гору, бо не дав йому зійти до долини. 35 І почав Аморрей жити в горі Мурсінона, де ведмеді і лиси. І зтяжіла рука хати Йосифа на аморреєві, і став данинником. 36 І границя Аморрея: Ідумей вгорі над Акравіном на Камені і вище.

2,1 І пішов господний ангел з Галгала до Клавтмони (Місця плачу) і до Ветилю і до дому Ізраїля і сказав до них: Господь, Господь вивів нас з Єгипту і ввів нас до землі, яку клявся вашим батькам дати вам, і сказав вам: Не знищу мого завіта, що з вами, до віку. 2 І ви не завіщаете завіта з тими, що живуть на цій землі, ані їхнім богам не поклонитесь, але знищите їхні різблення і розібете їхні жертівники. І ви не послухалися мого голосу, томущо ви це вчинили 3 і Я сказав: Не додам переселити нарід, про який сказав Я, що винищу їх з перед вашого лица, і будуть вам клопотами, і їхні боги будуть вам на спотикання. 4 І сталося, як сказав господний ангел ці слова до всього Ізраїля, і підняв нарід свій голос і заплакав. 5 Через це прозвано імя того місця Плач. І там принесли жертву Господеві. 6 І відіслав Ісус нарід, і пішли Ізраїльські сини кожний до свого дому і до свого насліддя, щоб унаслідити землю. 7 І нарід послужив Господеві всі дні Ісуса і всі дні старшин, які довго жили з Ісусом, які пізнали кожне велике господне діло, яке Він зробив для Ізраїля. 8 І помер Ісус господний раб, син Навина, син стодесять літний. 9 І поховали його в горі його насліддя в Тамнатарі в горі Ефраїма з півночі гори Гааси. 10 І увесь той рід переставилися до їхніх батьків, і після них повстав інший рід, вони не пізнали Господа і діло, яке Він вчинив для Ізраїля. 11 Й ізраїльські сини зробили погане перед Господом і послужили Ваалам. 12 І оставили Господа Бога їхніх батьків, який вивів їх з єгипетської землі і пішли за іншими богами, за богами народів, що довкруги них, і поклонилися їм і розгнівали Господа, 13 і оставили Господа і послужили Ваалові і Астартам. 14 І Господь розгнівався гнівом на Ізраїля і видав їх в руки грабіжників і ограбили їх. І віддав їх в руки їхніх ворогів довкруги, і не змогли встоятися перед лицем своїх ворогів, 15 в усьому, в чому зло вчинили, і господня рука була їм на зло, так як сказав Господь, і так як поклявся Господь, і дуже їх пригнобив. 16 І підняв їм Господь суддів і спас їх з руки тих, що їх грабили. 17 І не послухалися своїх суддів, бо розпустували за іншими богами і поклонилися їм і розгнівали Господа. І швидко звернули з дороги, по якій ходили їхні батьки, щоб слухатися Господних заповідей, не вчинили так. 18 І коли Господь підняв їм суддів, і Господь був з суддею і спас їх з руки їхніх ворогів всі дні судді, бо Господь змилосердився над їхнім стогоном перед лицем тих, що їх грабували і зло їм чинили. 19 І ставалося, що коли помер суддя, і повернулися і знову псувалися більше від їхніх батьків, щоб ходити за їхніми богами, щоб служити їм і поклонитися їм. Не позбулися своїх звичок і не відступили від своєї поганої дороги. 20 І розгнівався гнівом Господь на Ізраїля і сказав: Томущо цей нарід

оставив мій завіт, який Я заповів їхнім батькам, і не послухалися мого голосу, 21 і Я не додам вигнати з перед їхнього лица мужа з народів, які оставив Ісус і залишив, 22 щоб випробувати ними Ізраїля, чи зберігатимуть господню дорогу, щоб ходити по ній, так як стереглися їхні батьки, чи ні. 23 І Господь оставив ці народи, щоб не вигнати їх швидко, і не видав їх в руку Ісуса.

3,1 І ці народи оставив Ісус, щоб ними випробувати Ізраїля, всіх що не знали всіх ханаанських воєн, 2 хіба через роди ізраїльських синів, щоб навчити їх воювати, тільки ті, що перед ними не пізнали їх. 3 Пять володінь чужинців і кожного хананея і сідонця і евея, що живе в Лівані від гори Валаермона до Ловоімата. 4 І сталося, що як випробовував ними Ізраїля, щоб пізнати чи послухаються господних заповідей, які заповів їхнім батькам рукою Мойсея, 5 і поселилися ізраїльські сини посеред хананея і хеттея і аморрея і ферезея і евея і євусея 6 і взяли собі за жінок їхні дочки і своїх дочок дали їхнім синам і послужили їхнім богам. 7 Й ізраїльські сини вчинили погане перед Господом і забули про Господа Бога свого і послужили Ваалам і в гаях. 8 І Господь розгнівався гнівом на Ізраїля і передав їх в руки Хусарсатома царя Сирії річок, і послужили йому вісім літ. 9 Й ізраїльські сини закричали до Господа, і Господь підняв спасителя Ізраїлеві, і він спас їх, Готоніїла сина Кенеца молодшого його брата Халева, і послухав його. 10 І господний дух був на ньому, і судив Ізраїлеві і вийшов на війну. І Господь передав в його руку Хусарсатома царя Сирії, і його рука скріпилася на Хусарсатома. 11 І земля відпочила п'ятдесят літ. І помер Готоніїл син Кенеца. 3,12 І додали ізраїльські сини чинити погане перед Господом. І Господь скріпив Еглома моавського царя проти Ізраїля, томущо вони вчинили погане перед Господом. 13 І він зібрав до себе всіх синів Аммона і Амаліка і пішов і побив Ізраїля і унаследив місто Фініків. 14 І послужили ізраїльські сини Егломові моавському цареві вісімнадцять літ. 15 Й ізраїльські сини закричали до Господа. І підняв їм Господь спасителя Аода сина Гири сина Єменія, мужа, що однаково володіє двома руками. І післали ізраїльські сини дари його рукою Егломові моавському цареві. 16 І Аод зробив собі двосічного ножа в долоню довжини, і підперезався ним під плащем своїм на правім бедрі. 17 І він приніс дари Егломові Моавському цареві. І Еглом муж дуже шляхетний. 18 І сталося коли закінчив Аод приносити дари, і відіслав тих, що несли дари, 19 і Еглон відвернувся від ідолів, що коло Галгала, і сказав Аод: В мене таємне слово до тебе, царю. І Еглом сказав всім: Геть. І вийшли від нього всі, що стояли при ньому. 20 І Аод ввійшов до нього і він сів в своєму горішньому літньому покою сам. І сказав Аод: У мене слово від Бога до тебе, царю. І встав Еглом з престола близько до нього. 21 І сталося, що як тільки він встав, Аод витягнув свою праву руку і взяв ножа з свого правого стегна і всунув його в живіт Еглома, 22 і всунув і держак за лезом, і сало закрилося за ножом, бо не витягнув ножа з його живота. 23 І вийшов Аод до передпокою і замкнув двері горішньої кімнати за собою і зачинив. 24 І він вийшов. І ввійшли його раби і побачили і ось двері горішнього покою замкнені, і сказали: Чи часом не сидить на горнці, щоб видалити відходи? 25 І встидалися, і ось не було нікого, хто відкрив би двері горішнього покою. І взяли ключ і відкрили, і ось їхній пан лежить на землі мертвий. 26 І Аод спасся, поки були в замішанні, і не було нікого, хто зайнявся б ним. І він пройшов ідолів і спасся в Сейроті. 27 І сталося коли пішов, і затрубів рогом в горі Ефраїма, і зійшли з ним ізраїльські сини, і він перед ними. 28 І сказав до них: Ідіть за мною, бо Господь Бог передав

ваших ворогів - Моава в вашу руку. І зійшли за ним і захопили переходи моавського Йордану і не дали мужеві перейти. 29 І вибили з Моава в тому часі, яких десять тисяч мужів, всіх вояків, що в них, і всякого військового мужа, і не спасся муж. 30 І завстиджений був Моав в тому дні рукою Ізраїля, і спочила земля вісімдесят літ, і судив їм Аод доки не помер. 31 І після цього встав Самегар син Аната і побив чужинців до шістьсот мужів за вийнятком телят волів. І він спас Ізраїля.

4,1 І додали ізраїльські сини чинити зло перед Господом. 2 І Господь віддав їх в руку Явіна ханааського царя, який царював в Асорі. І вождь його сили Сісара, і він жив в Арісоті народів. 3 І закричали до Господа ізраїльські сини, бо в нього було девятьсот залізних колісниць, і він сильно дошкулив Ізраїлеві двадцять літ. 4 І Деввора жінка пророчиця, жінка Лафідота, вона судила в Ізраїлі в тому часі. 5 І вона Деввора сиділа під фініковим деревом між Рамою і між Ветилем в горі Ефраїма, і ходили туди до неї ізраїльські сини, щоб судитися. 6 І послала Деввора і покликала Варака сина Авінеїма з Кедеса нефталіма і сказала до нього: Чи не заповів тобі Господь Бог Ізраїля і підеш до гори Тавора і візьмеш з собою десять тисяч мужів з синів нефталіма і з синів завулона? 7 І приведу до тебе до потоку Кісона Сісару вождя сили Явіна і його колісниці і його силу і передам його в руку твою. 8 І сказав до неї Варак: Якщо підеш зі мною, піду, і якщо не підеш зі мною, не піду, бо не знаю дня, в якому Господь пішле ангела зі мною. 9 І сказала Деввора до нього: Ідучи, піду з тобою, лише знай, що не буде твоєю слава в дорозі, якою ти підеш, бо рукою жінки Господь віддасть Сісарі. І встала Деввора і пішла за Вараком до Кедеса. 10 І закликав Варак завулона і нефталіма до Кедеса, і пішли за його ногами десять тисяч мужів. І пішла з ним Деввора. 11 І близькі Кінея відлучилися від синів Йовава тестя Мойсея, і розбили своє шатро при дубі спочиваючих, що є, коли доходити до Кедеса. 12 І сповістили Сісарі, що Варак син Авінеїма пішов на гору Тавор. 13 І Сісара скликав всі свої колісниці [бо у нього було девятьсот залізних колісниць] і весь нарід, що з ним з Арісота народів до потоку Кісона. 14 І сказала Деввора до Варака: Встань, бо це день, в якому Господь передав Сісару в твою руку. Ось чи не Господь піде перед тобою? І зійшов Варак з гори Тавора і за ним десять тисяч мужів. 15 І Господь ввів замішання на Сісару і на всі його колісниці і на весь його табір лезом меча перед Вараком. І зійшов Сісара з своєї колісниці і втік своїми ногами. 16 І Варак гнався за колісницями і за табором аж до гаю народів. І впав весь табір Сісари лезом меча, не остався ані один. 17 І Сісара відійшов своїми ногами до шатра Яїла жінки Хавера Кінея, бо був мир між Явіном царем Асора і між домом Хавера Кінея. 18 І вийшла Яїла на зустріч Сісарі і сказала до нього: Заверни, пане мій, заверни до мене, не бійся. І завернув до неї до шатра, і покрила його в своїй скірі. 19 І сказав Сісара до неї: Дай мені пити трохи води, бо я спраглий. І відкрила міх молока і дала йому пити і покрила його лице. 20 І він сказав до неї: Стій в дверях шатра, і буде коли хтось до тебе прийде і запитає тебе і скаже тобі: Чи є тут чоловік? І скажеш: Немає. І сховала його в своїй скірі. 21 І взяла Яїла жінка Хавера кілок шатра і поклала молот в свою руку і ввійшла до нього тихо і приклала кілок до його мізка і пробила до землі, і він пручався між її колінами і віддав душу і помер. 22 І ось Варак, який гнався за Сісарою, і вийшла Яїла на зустріч йому і сказала йому: Ходи і покажу тобі чоловіка, якого ти шукаєш. І він ввійшов до неї, і ось Сісара лежить мертвий, і кілок в його мізгу. 23 І упокорив

Господь Бог в тому дні Явіна царя Ханаана перед ізраїльськими синами. 24 І пішла рука ізраїльських синів ідучи і стаючи тяжчою на Явіні цареві Ханаана, доки не вигубили його.

5,1 І заспівали Деввора і Варак син Авінеема в тому дні і сказала: 2 Коли повстали вожді в Ізраїлі, в виборі народу благословіть Господа. 3 Послухайте царі, послухайте сильні сатрапи. Я заспіваю Господеві, співатиму Богові Ізраїля. 4 Господи, в твоєму виході з Сиїра коли підводився Ти з поля Едома земля затряслася, і небо засмутилося і хмари викапали воду. 5 Гори порушилися перед лицем Господа. Цей Сіна перед лицем Господа Бога Ізраїля. 6 В днях Самегара сина Аната, в днях Яїли забракло царів і пішли стежками, пішли збоченими шляхами. 7 Не стало порадника в Ізраїлі, не стало, аж доки не встала Деввора, бо встала матір в Ізраїлі. 8 Забажали нових богів, як хліб ячмінний, чи побачу захоронок від списів в сорок тисячах. 9 Серце моє в заповідженому Ізраїлеві, сильні народу, благословіть Господа, 10 ви, що сидите на ослах, що сидите на колесницях, 11 видайте голос тих, що повертаються між тими, що веселяться. Там дадуть справедливість Господеві. Праведні скріпилися в Ізраїлі. Тоді господній нарід зійшов до своїх міст. 12 Встань, встань, Девворо, збуди десятки тисяч в народі, встань, встань, говори в пісні. Вараче, встань скріпляючись, і скріпи Девворо Варака. Полони полон твій, сину Авінеема. 13 Коли скріпилася його сила? Господи, присмири мені сильніших від мене. 14 Нарід Ефраїма хай пімстить їх в долині свого брата Веніямина в твоїх народах. 3 мене Махіра вийшли допитливі, і з Завулону Господь воює за мене між сильними, що звідти, в скиптрі спроможного провадити. 15 В Іссахрі з Девворою післав своїх піших до долини. Навіщо ти живеш посеред губ? Простягнув ноги свої? В поділах Рувима великі пошуки серця. 16 Навіщо мені сидіти між масфатемами щоб вислухувати свистіння тих, що встають? Щоб перейти до того, що Рувима, великі пошуки серця. 17 Галаад отаборився на другому боці Йордану, і навіщо Дан живе в кораблях? Асир поселився при березі морів і отаборився на його берегах. 18 Завулон нарід, що пригнітив свою душу до смерті і Нефталім на висоті поля. 19 Прийшли царі і стали до бою, тоді воювали царі Ханаана в Теннаху при воді Магедда, багато срібла не взяли. 20 З неба воювали зорі, зі свого чину воювали з Сісарою. 21 Потік Кісон викинув їх, потік кадиміський, потік Кісон. Потопче їх моя сильна душа. 22 Тоді відрубали копита коневі, амадарот його сильних. 23 Прокленіть Мароза, сказав господній ангел, прокляттям прокленіть тих, що живуть в ній, бо не пішли на поміч Господеві. Наш помічник - Господь в сильних вояках. 24 Хай благословенна буде з жінок Яїла жінка Хавера Кінея, з жінок в шатрах хай буде благословенна. 25 Води попросив у неї, і дала йому молока в посудині сильних приблизила масло. 26 Свою ліву руку простягнула до кілка, праву свою до порізаних частей і убитий був Сісара, вона розбила його голову і розбила і пробіла його челюсть. 27 Між її ногами, схилившись, впав, заснув поміж її ногами. Де схилився там, нещасний, упав. 28 Через вікно поглянула матір Сісари через решітку дивлячись на тих, що були з Сісарою. Чому забарилася прибути його колісниця? Чому забарилися стопи його колісниць? 29 Мудрі з її начальниць відповідали їй, і вона відповідала своїми словами: 30 Чи не знайдуть його, як ділить здобич? Як миле чинить приятелям на голову сильного, здобич забарвлена Сісарі, забарвлена різнобарвна здобич різнобарвно забарвлена здобич довкруг його шиї. 31 Так, Господи, хай згинуть всі

твої вороги і ті, що його люблять так як схід сонця в його силах. І земля спочила сорок літ.

6,1 І вчинили ізраїльські сини погане перед Господом, і передав їх Господь в руку Мадіяма на сім літ. 2 І закріпилася рука Мадіяма на Ізраїлі. І зробили собі ізраїльські сини загорожі в горах і печерах і кріпостях від мадіямського лиха. 3 І було, коли сіяв ізраїльський чоловік, і приходив Мадіям і Амалік і сини сходу і приходили на нього, 4 і ставали до бою проти них і нищили плоди землі аж до приходу до Гази і не оставляли потрібного для життя в Ізраїлі і стада і теля і осла, 5 бо вони і їхній скот приходили і приносили свої шатра і приходили численністю наче саранча, і їм і їхнім верблюдам не було числа, і приходили до ізраїльської землі її нищити. 6 І дуже збіднів Ізраїль від лица Мадіяма, і закричали ізраїльські сини до Господа. 7 І сталося коли закричали Ізраїльські сини до Господа через Мадіяма, 8 і післав Господь чоловіка пророка до ізраїльських синів, і він сказав їм: Так говорить Господь Бог ізраїльський: Я є Той, Хто вивів вас з Єгипту і Я вивів вас з дому рабства 9 і Я вирвав вас з руки Єгипту і з руки всіх, що гнобили вас і Я прогнав їх з перед вашого лица і Я дав вам їхню землю 10 і Я сказав вам: Я Господь Бог ваш, не боятиметесь аморрейських богів, між якими ви живете в їхній землі, і ви не послухалися мого голосу. 11 І прийшов Господний ангел і сів під дубом, що є в Ефраті, Йоаса батька Авіезри, і Гедеон його син молотив пшеницю на току, щоб втекти з перед лица Мадіяма. 12 І з'явився йому господний ангел і сказав до нього: Господь з тобою, сильний кріпостью. 13 І сказав до нього Гедеон: В мені, пане? І якщо є Господь з нами, чому нас знайшли всі ці зла? І де є всі його чуда, про які розповіли нам наші батьки, кажучи: Чи Господь не вивів нас з Єгипту? І тепер нас відкинув і передав нас в руку Мадіяма. 14 І поглянув на нього господний ангел і сказав йому: Іди в твоїй силі і спасеш Ізраїля, і ось я тебе післав. 15 І сказав до нього Гедеон: В мені, пане, чим спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найсмирніша в Манассії, і я малий в домі мого батька. 16 І сказав до нього господний ангел: Господь буде з тобою, і побеш Мадіяма, як одного чоловіка. 17 І сказав до нього Гедеон: І якщо я знайшов ласку в твоїх очах, і вчиниш мені знак, що ти говориш зі мною. 18 Не порушся звідси доки не прийду я до тебе, і принесу мою жертву і покладу перед тобою. І сказав: Я сидітиму доки ти не повернешся. 19 І Гедеон ввійшов і приготував козля з кіз, і ефу прісної муки і поклав мясо до коша і юшку влив до посудини і виніс до нього під дуба і поклонився. 20 І сказав до нього господний ангел: Візьми мясо і прісні хліби і поклади коло того каменя і вилий юшку. І він вчинив так. 21 І простягнув господний ангел кінець палиці, що в його руці і доторкнувся до мяса і прісного, і піднявся огонь з каменя і пожер мясо і прісне. І господний ангел відійшов з перед його очей. 22 І побачив Гедеон, що це господний ангел, і сказав Гедеон: О, о, Господи, Господи, бо побачив я господнього ангела лицем в лице. 23 І сказав йому Господь: Мир тобі, не бійся не помреш. 24 І збудував там Гедеон жертівник Господеві і назвав його: Мир господний аж до цього дня, ще як був він в Ефраті батька Езри. 6,25 І сталося тієї ночі і сказав йому Господь: Візьми годоване теля твого батька, семилітне теля, і знищиш жертівник Ваала, що є твого батька, і вирубаєш гай, що коло нього, 26 і збудуєш жертівник Господеві Богові твому, що з'явився тобі на верху цієї гори Маоз в назначеному місці і візьмеш друге теля і принесеш цілопалення на дровах гая, якого вирубаєш. 27 І взяв Гедеон тринадцять мужів з своїх рабів і вчинив так як сказав до нього

Господь. І сталося, як побоявся дому свого батька і мужів міста, щоб не чинити днем, і вчинив вночі. 28 І мужі міста встали вранці, і ось рознесений жертівник Ваала, і гай, що коло нього, вирубаний, і годоване теля принесене в цілопалення на збудованому жертівнику. 29 І сказав муж до свого сусіда: Хто вчинив це діло? І перевірили і прослідують і сказали: Гедеон син Йоаса вчинив це діло. 30 І сказали мужі міста до Йоаса: Виведи твого сина і хай помре, бо розніс жертівник Ваала, і томущо вирубав гай, що коло нього. 31 І сказав Йоас до мужів, що встали проти нього: Чи ви тепер судитимете за Ваала? Чи ви його спасаєте? Хто його скривдив, хай помре до ранку. Якщо він є богом хай пімстить за себе, бо розніс його жертівник. 32 І назвали його в тому дні Суд Ваала, бо розніс його жертівник. 33 І весь Мадіям і Амалік і сини сходу зібралися разом і перейшли і отаборилися в долині Єзраела. 34 І божий дух скріплював Гедеона, і він затрубів в ріг, і закричав Авіезер за ним. 35 І післав послів по всьому Манасії і закричав і сам за ним. І післав послів до Асира і до Звулона і до Нефталіма, і пішли йому на зустріч. 36 І сказав Гедеон до Бога: Якщо спасаєш Ізраїля моєю рукою, так як Ти сказав, 37 ось я кладу вовняну шкіру на току, і якщо роса буде тільки на шкірі і на всій землі (буде) сухо, і знатиму, що спасаєш Ізраїля моєю рукою, так як Ти сказав. 38 І сталося так. І встав Гедеон вранці і викрутив шкіру, і витекла зі шкіри роса, повна посудина води. 39 І сказав Гедеон до Бога: Хай не розлютиться твій гнів на мене, і заговорю ще раз. І випробою ще раз в шкірі, і хай буде тільки на шкірі сухо, а на всій землі хай буде роса. 40 І зробив Бог в тій ночі так і було сухо тільки на шкірі, а на всій землі була роса.

7,1 І встав Єроваал [він є Гедеон] і весь нарід, що з ним і отаборилися в землі Ароєда, і табір Мадіяма і Амаліка був йому з півночі від гори Авора в долині. 2 І сказав Господь до Гедеона: Численний той нарід, що з тобою, так що не передам Я Мадіяма в їхню руку, щоб часом Ізраїль не похвалився переді Мною кажучи: Моя рука мене спасла. 3 І сказав до нього Господь: Скажи, отже, до ух народу, мовлячи: Хто боязливий і жахається? Хай відійде. І пішли з гори Галаада і відійшло від народу двадцять і дві тисячі, і осталося десять тисяч. 4 І сказав Господь до Гедеона: Ще багато народу, поведи їх до води, і тобі там їх випробую. І буде про того, що тобі скажу: Цей піде з тобою, він з тобою піде. І про того, кого тобі скажу, що не піде з тобою, він з тобою не піде. 5 І він повів нарід до води, і сказав Господь до Гедеона: Кожний, хто питиме воду своїм язиком, так як пє собака, поставиш його окремо, і кожний, хто клякне на свої коліна щоб пити, відлучиш його окремо. 6 І все число тих, що пили своїм язиком було триста мужів, і весь осталий нарід клякнули на їхні коліна, щоб пити воду. 7 І сказав Господь до Гедеона: Трома сотнями мужів, що пили, спасу вас і передам Мадіяма в твою руку, і весь нарід хай відійде, чоловік до його місця. 8 І взяли їжу народу в їхню руку і їхні роги, і всіх ізраїльських мужів він відіслав, чоловіка до свого помешкання, а трьох сот мужів задержав. А табір Мадіяма був під ним в долині. 9 І сталося в тій ночі і сказав до нього Господь: Встань, швидко зійди звідси до табору, бо Я його передав в твою руку. 10 Якщо ж ти боїшся зійти, зійди ти і твій раб Фара до табору 11 і послухай, що говорять. І після цього скріпляться твої руки, і зійдеш в табір. І зійшов він і його раб Фара в часть начальників п'ятдесятьох, що в таборі. 12 І Мадіям і Амалік і всі східні сини отаборилися в долині, як саранча численністю, і їхнім верблюдам не було числа, але численністю були наче пісок, що на березі моря. 13 І

ввійшов Гедеон, і ось муж розповідав сон своєму ближньому і сказав: Ось сон, який мені приснився, і ось тісто ячмінного хліба котиться в таборі Мадіяма і прийшло до шатра Мадіяма і побило його і розбило його, і впало шатро. 14 І відповів його ближній і сказав: Це не є (інше) хіба меч Гедеона сина Йоаса ізраїльського мужа. Передав Господь в його руки Мадіяма і весь табір. 15 І сталося як почув Гедеон розповідь сна і його пояснення, і поклонився Господеві і повернувся до ізраїльського табору і сказав: Встаньте, бо Господь передав в ваші руки табір Мадіяма. 16 І він розділив триста мужів на три часті і дав роги в руки всіх і порожні відра і світила посеред відер 17 і сказав до них: Як в мене побачите, так і зробіте, і ось я входжу посеред табору, і буде, як лиш зроблю я, так зробіте ви, 18 і затрублю в ріг я і всі, що зі мною, і затрубите і ви в роги довкруги табору і скажете: Господеві і Гедеонові. 19 І ввійшов Гедеон і сто мужів з ним в часті табору, як починалася північна сторож. Лиш збудженням збудили сторожів, і затрубили в роги і скинули відра, що в їхніх руках. 20 І затрубили три часті в роги і скинули відра і взяли в своїй лівій руці світила, і в своїй правій руці роги, щоб трубити, і закричали: Меч Господеві і Гедеонові. 21 І стали кожний сам довкруги табору, і побіг весь табір і дали знак і втекли. 22 І затрубили триста рогів, і поклав Господь меч мужа на свого ближнього в цілому таборі, і табір втік аж до Ветасетти і зібралися до берега Авелмеула і до Тавата. 23 І закричав муж ізраїльський з Нефталіма і з Асира і з всього Манассії і пігнулися за Мадіямом. 24 І післав послів Гедеон до всіх околиць Ефраїма, кажучи: Зійдіть на зустріч Мадіямові і візьміть собі воду аж до Ветвира і Йордана. І закричав кожний чоловік Ефраїма і наперед взяли воду аж до Ветвира і Йордан. 25 І взяли двох вождів Мадіяма, Орива і Зива, і забили Орива в Суріні і Зива забили в Якефзіві і пігнулися за Мадіямом. І голову Орива і Зива принесли до Гедеона з тамтого боку Йордану.

8,1 І сказав до нього ефраїмський чоловік: Що це за слово вчинив ти нам щоб не покликати нас, коли виходив ти воювати проти Мадіяма? І судилися з ним сильно. 2 І сказав до них: Що вчинив я тепер порівняно з вами? Чи не кращі рештки Ефраїма від винограду Авіезера? 3 В руку вашу Господь передав володарів Мадіяма Орива і Зива. І що зміг я вчинити такого як ви? І вони спинилися. Тоді утихомирився їхній дух супроти нього, коли він сказав це слово. 4 І прийшов Гедеон до Йордану, і перейшов він і з ним триста мужів зневірених і голодних. 5 І сказав він мужам Сокхота: Дайте ж хліба народові, що зі мною, бо вони голодні, я ж женуся за Зевеем і Салманом Мадіямськими царями. 6 І сказали старшини Сокхота: Чи рука Зевея і Салмана тепер в твоїй руці, щоб ми дали твоєму війську хліб? 7 І сказав Гедеон: Не так. Коли дасть Господь Зевея і Салмана в мої руки і натру ваші тіла в тернині пустині і в Варконнімі. 8 І пішов звідти до Фануїла і сказав до них так само, і відповіли йому мужі Фануїла так, як відповіли йому мужі Сокхота. 9 І сказав мужам Фануїла, мовлячи: Коли я повернуся з миром, рознесу цю вежу. 10 І Зевей і Салмана в Каркарі, і з ними їхній табір, яких п'ятнадцять тисяч, тих, що осталися в усьому таборі з східних синів, і тих, що впали було сто двадцять тисяч мужів, що носили меч. 11 І пішов Гедеон дорогою тих, що жили в шатрах, на сході Навета напроти Зевея, і розбив табір, а табір був самовпевнений. 12 І втік Зевей і Салмана, і він гнався за ними і схопив обох царів Мадіяма, Зевея і Салмана, і вигубив весь їхній табір. 13 І повернувся Гедеон син Йоаса з війни від виходу Ареса. 14 І схопив хлопчину з мужів Сокхота, і допитав його, і написав до

них - володарів Сокхота і їхніх старшин, сімдесят п'ять мужів. 15 І прийшов Гедеон до володарів Сокхота і сказав їм: Ось Зевей і Салмана, через яких ви зневажили мене, кажучи: Чи рука Зевея і Салмани тепер в твоїй руці, щоб ми дали твоїм ослабим мужам хліб? 16 І взяв хліби і старшин міста і поволік їх по тернині пустині і Варакинімі і поволік в них мужів Сокхота. 17 І вежу Фануїла розніс і забив мужів міста. 18 І сказав до Зевея і Салмана: Де мужі, яких ви забили в Таворі? І сказали: Так як ти, подібний тобі, подібний до них, як вид - вигляд царських синів. 19 І сказав Гедеон: Це брати мої і сини моєї матері. І поклявся їм: Живе Господь, якщо б оставили ви їх живими, не забив би я вас. 20 І сказав Єтерові свому первородному: Вставши, забий їх, і його хопець не витягнув свого меча, бо злякався, бо був молодим. 21 І сказав Зевей і Салмана: Встань же ти і протистався нам, бо який муж така його сила. І встав Гедеон і забив Зевея і Салмана і взяв прикраси, що на шиях їхніх верблюдів. 22 І сказав муж ізраїльський до Гедеона: Пануй над нами ти і твої сини, бо ти нас спас з руки Мадіяма. 23 І сказав до них Гедеон: Не пануватиму я над вами, і не пануватиме мій син над вами, Господь пануватиме над вами. 24 І сказав до них Гедеон: Попрошу я у вас прохання і дайте мені муж кульчик з його здобичі, бо в них було багато золотих кульчиків, бо ізмаїлітами були. 25 І сказали: Даючи дамо. І він розстелив свою одіж, і вкинули туди муж золотий кульчик з своєї здобичі. 26 І була вага золотих кульчиків, які випросив, тисяча і сімсот сиклів золота за вийняток посуду і ланцюжків ефота і порфірової одежі, що на Мадіямських царях, і за вийняток золотих нашійників, що на шиях їхніх верблюдів. 27 І зробив його Гедеон в ефуд і поставив його в свому місті в Ефраті. І весь Ізраїль вчинив розпусту за ним там, і було для Гедеона і його дому на згіршення. 28 І стіснений був Мадіям перед ізраїльськими синами і не додав підносити своєї голови. І земля спочила сорок літ в днях Гедеона. 29 І пішов Єроваал син Йоаса і поселився в своїй хаті. 30 І в Гедеона було сімдесят синів, що вийшли з його стегон, бо в нього було багато жінок. 31 І його наложниця, що в Сікімах, і вона породила йому сина, і назвала його імя Авімелех. 32 І помер Гедеон син Йоаса в добрій старості і був похований в гробниці Йоаса свого батька в Ефраті батька Авієзрія. 33 І сталося, коли помер Гедеон, і сини ізраїльські відвернулися і вчинили розпусту за Ваалами і поставили собі Ваалверіта в завіт їм, щоб був він за Бога. 34 І не згадали ізраїльські сини свого Господа Бога, що визволив їх з руки всіх їхніх ворогів довкруги. 35 І не вчинили милосердя з домом Єроваала Гедеона за всією добротою, яку вчинив з Ізраїлем.

9,1 І пішов Авімелех син Єроваала до Сікіма до братів своєї матері і сказав до них і до всієї родини дому своєї матері, мовлячи: 2 Скажіть же в уха сікімських мужів: Що є краще? Щоб володіли вами сімдесят мужів, всі сини Єроваала, чи щоб володів вами один муж? І пригадайте, що я є ваше тіло і ваша кість. 3 І заговорили брати матері його про нього в уха всіх сікімських братів всі ці слова, і звернули їхні серця за Авімелехом, бо сказали: Брат ваш є. 4 І дали йому сімдесят срібняків з дому Ваала-завіту, і найняв ними Авімелех мужів пустих і страшних і пішли за ним. 5 І ввійшов до хати свого батька до Ефрати і забив своїх братів синів Єроваала сімдесятюх мужів на одному камені. І остався Йоатам найменший син Єроваала, бо сховався. 6 І зібралися всі мужі Сікімів і весь дім Мааллона і пішли і поставили Авімелеха царем при дубі бунту в Сікімах. 7 І сповістили Йоатамові і він пішов і став на вершку гори Гарізіна і підняв свій голос і закликав, і сказав їм: Послухайте

мене, мужі Сікімів, і хай вас послухає Бог. 8 Ідучи, пішли дерева помазати собі царя і сказали оливці: Царюй над нами. 9 І сказала їм оливка: Оставивши мою ситість, яку в мені прославили Бог і люди, піду панувати над деревами? 10 І сказали дерева до фіги: Ходи царюй над нами. 11 І сказала їм фіга: Полишивши мою солодість і мій добрий плід піду панувати над деревами? 12 І сказали дерева до виноградної лози: Ходи царюй над нами. 13 І сказала їм виноградна лоза: Оставивши моє вино, людську веселість, що від Бога, піду панувати над деревами? 14 І сказали дерева до тернини: Ходи ти царюй над нами. 15 І сказала тернина до дерева: Чи по правді ви помазуйте мене на царя над вами, ходіть довіртеся моїй обороні. І якщо ні, хай вийде огонь з тернини і пожере ливанських кедрів. 16 І тепер, якщо по правді і в досконалості вчинили ви, і поставили Авімелеха, і якщо добре вчинили ви з Єроваалом і з його домом, і якщо за віддачею його рук вчинили ви йому, 17 як воював мій батько за вас і поклав свою душу за (вашу) і вирвав вас з руки Мадіама, 18 і ви сьогодні повстали проти дому мого батька і забили його синів - сімдесят мужів на одному камені і поставили царем Авімелеха сина його рабині над мужами Сікімів, бо братом є вашим, 19 і якщо по правді і в досконалості вчинили ви з Єроваалом і його домом в цьому дні, благословенні будьте ви і зрадійте в Авімелеху, і хай зрадіє і він вами. 20 І якщо ні, хай вийде огонь з Авімелеха і хай пожере мужів Сікімів і дім Мааллона, і якщо ні, хай вийде огонь від мужів Сікімів і з дому Мааллона і пожере Авімелеха. 21 І втік Йоатам і пішов дорогою і втік до Рари і поселився там від лиця Авімелеха свого брата. 22 І панував Авімелех над Ізраїлем три роки. 23 І післав Бог злого духа між Авімелехом і між мужами Сікімів, і відкинули мужі Сікімів дім Авімелеха, 24 щоб навести несправедливість сімдесятьох синів Єроваала і покласти їхню кров на їхнього брата Авімелеха, що убив їх, і на мужів Сікімів, що скріпили його руки, щоб убити його братів. 25 І поклали йому мужі Сікімів засідку на верхах гір і розграбовували всіх, що дорогою проходили крізь них. І сповіщено Авімелехові. 26 І пішов Гаал син Аведа і його брати до Сікіма, і надіялися на нього мужі Сікімів. 27 І пішли в поле і збирали виноград свій і витискали і зробили забаву і ввійшли до хати їхнього бога і їли і пили і проклинали Авімелеха. 28 І сказав Гаал син Аведа: Хто є Авімелех, і хто є син Сихема, що служитимемо йому? Чи не цей син Єроваала, і його раб Зевул, його підглядяч, з мужами Еммора батька Сихема? І чому служитимемо йому ми? 29 І хто дасть цей нарід в мою руку? І усуну Авімелеха і скажу Авімелехові: Помножи твою силу і вийди. 30 І почув Зевул начальник міста слова Гаала сина Аведа і розлютився гнівом. 31 І післав послів до Авімелеха з дарами, кажучи: Ось Гаал син Аведа і його брати прийшли до Сікіма, і вони бунтують місто проти тебе 32 і тепер встань вночі ти і нарід, що з тобою, і зроби засідку в полі, 33 і буде вранці, коли сходить сонце, і встанеш і розсташуєшся над містом, і ось він і нарід, що з ним, вийдуть до тебе, і вчиниш з ним так, як лиш спроможеться твоя рука. 34 І встав Авімелех і весь нарід, що з ним, вночі і зробили задіску під Сікімом на чотирьох частях. 35 І сталося вранці і вийшов Гаал син Аведа і став при дверях брами міста, і встав Авімелех і нарід, що з ним, з засідок. 36 І побачив Гаал син Аведа нарід і сказав до Зевула: Ось нарід, що сходить з вершків гір. І сказав до нього Зевул: Тінь гір ти вважаєш за людей. 37 І додав ще Гаал говорити і сказав: Ось нарід, що сходить від моря, що є посеред землі, і одна часть іде з дороги ліса видючих. 38 І сказав до нього Завул: Де тепер є твої уста, що говорять: Хто є

Авімелех, що служитимемо йому? Чи не ось це нарід, якого ти зневажив? Вийди тепер і воюй з ним. 39 І вийшов Гаал з перед лица мужів сікімських і воював проти Авімелеха. 40 І Авімелех прогнав його, і втік з перед його лица. І впало багато ранених аж до дверей міста. 41 І сів Авімелех в Арімі. І Зевул викинув Гаала і його братів, щоб не жили в Сікімах. 42 І сталося вранці і вийшов нарід на рівнину, і сповіщено Авімелехові. 43 І він взяв нарід і розділив його на три часті і зробив проти неї засідку. І побачив і ось нарід вийшов з міста, і повстав проти них і побив їх. 44 І Авімелех і часті, які з ним, встали і стали при дверях міста, і дві часті кинулися на всіх, що в полі, і він вибив їх. 45 І Авімелех воював проти міста цілий той день, і взяв місто, і нарід, що в ньому, вигубив і знищив місто і посіяв його сіллю. 46 І почули всі мужі сікімської башти і ввійшли до кріпості дому Ваалазавіта. 47 І сповіщено Авімелехові, що всі мужі башти Сікімів зібралися. 48 І пішов Авімелех до гори Селмон, він і весь нарід, що з ним, і взяв Авімелех сокиру в свою руку і нарубав вязку дров і взяв її і поклав на свої рамена і сказав до народу, що з ним. Що бачите, що я чиню, швидко чиніть так як і я. 49 І нарубали і вони кожний вязку і понесли і пішли за Авімелехом і поклали під кріпостою і спалили ними кріпость огнем. І померли всі мужі башти Сікімів, яких тисяча мужів і жінок. 50 І пішов Авімелех до Тевеси і обліг її і взяв її. 51 І була сильна башта посеред міста, і туди втекли всі мужі і жінки і всі старшини міста і замкнули за собою (башту) і вийшли на дах башти. 52 І прийшов Авімелех до башти, і воювали проти неї. І приблизився Авімелех до дверей башти, щоб спалити її огнем. 53 І одна жінка скинула жерновий камінь на голову Авімелеха і розбила його череп. 54 І він закричав швидко до слуги, що несе його зброю, і сказав йому: Витягни твій меч і убий мене, щоб часом не сказали: Жінка його забила. І його слуга прошив його, і Авімелех помер. 55 І побачив муж ізраїльський, що помер Авімелех, і пішов чоловік до свого місця. 56 І повернув Бог зло Авімелеха, яке вчинив свому батькові, що убив сімдесятьох своїх братів. 57 І все зло мужів Сікімів повернув Бог на їхню голову, і відступило від них прокляття Йоатама сина Єроваала.

10,1 І після Авімелеха встав Тола син Фуї, син брата його батька, муж Іссахара, щоб спасати Ізраїля, і він жив в Самарії в горі Ефраїма. 2 І судив Ізраїля двадцять і три роки і помер і був похований в Самарії. 3 І після нього повстав Яір Галадит і судив Ізраїля двадцять і два роки. 4 І було в нього тридцять і два сини, що сиділи на тридцятьох і двох ослах, і у них тридцять і два міста і назвав їх Села Яіра аж до цього дня, які є в Галаадській землі. 5 І помер Яір і був похований в Раммі. 6 І додали сини Ізраїльські чинити погане перед Господом і послужили Ваалам і Астаротам і богам Сідона і богам Моава і богам синів Аммона і богам чужинців і оставили Господа і не послужили йому. 7 І розгнівався Господь гнівом на Ізраїля і передав їх в руку чужинців і в руку синів Аммона. 8 І ослабили і пригнобили ізраїльських синів в тому часі вісімнадцять літ, всіх синів ізраїльських на другому боці Йордана в землі Аморрея в Галаадітіді. 9 І перейшли сини Аммона Йордан воювати і проти Юди і Веніямина і проти дому Ефраїма, і дуже пригнітили синів Ізраїля. 10 І закричали ізраїльські сини до Господа, кажучи: Згрішили ми проти Тебе, бо ми оставили нашого Бога і послужили Ваалам. 11 І сказав Господь до ізраїльських синів: Чи не єгиптяни і аморреї і сини Аммона і Моава і чужинці 12 і Сидонці і Амалік і Мадіям пригнітили вас? І ви закричали до Мене, і Я вас спас з їхньої руки. 13 І ви оставили Мене і послужили іншим богам. Через це не додам

спасати вас. 14 Ідьте і кричіть до богів, яких ви собі вибрали, і хай вони спасуть вас в часі вашої скорботи. 15 І сказали ізраїльські сини до Господа: Згрішили ми, зроби Ти нам за всім, що угодне перед Тобою, тільки, Господи, спаси нас в цьому дні. 16 І викинули чужих богів з посеред себе і послужили Господеві. І Він не мав задоволення в народі і зневірився в гніті Ізраїль. 10,17 І прийшли сини Аммона і отаборилися в Галааді, і вийшли ізраїльські сини і отаборилися в Массифі. 18 І сказали старшини народу Галааду муж до свого друга: Хто чоловік, який почне воювати з синами Аммона, і буде головою всіх, що живуть в Галааді?

11,1 І Єфта Галаадіт сильний в кріпості. І він був сином жінки розпусниці, і вона породила Галаадові Єфту. 2 І породила жінка Галаада йому синів. І змужніли сини жінки і викинули Єфту і сказали йому: Не унаслідиш в домі нашого батька, бо ти є син жінки розпусниці. 3 І відійшов Єфта з перед лица своїх братів і поселився в землі Тов, і збиралися до Єфти мужі прості і ходили з ним. 11,4 І сталося по днях і воювали сини Аммона з Ізраїлем. 5 І сталося, коли воювали сини Аммона з Ізраїлем, і пішли галадські старшини взяти Єфту в землі Тов 6 і сказали до Єфти: Ходи і будеш нам вождем, і воюватимемо з синами Аммона. 7 І сказав Єфта галадським старшинам: Чи не ви зненавиділи мене і вигнали мене з дому мого батька і відіслали мене від себе? І що це, що ви прийшли до мене, коли болієте? 8 І сказали галадські старшини до Єфти: Не так. Тепер ми прийшли до тебе, і підеш з нами, і воюватимемо з синами Аммона. І будеш нам головою, всім, що живуть в Галааді. 9 І сказав Єфта до галадських старшин: Якщо повертаєте мене з вами воювати проти синів Аммона і передасть їх Господь переді мною, я буду вам головою. 10 І сказали галадські старшини до Єфти: Господь буде Той, що чує між нами, якщо не вчинемо так, за твоїм словом. 11 І пішов Єфта з старшинами Галаада, і поставили його над собою головою за вождя. І сказав Єфта всі слова свої перед Господом в Массифі. 12 І післав Єфта послів до царя синів Аммона, кажучи: Що мені і тобі, що ти прийшов до мене воювати зі мною в моїй землі? 13 І сказав цар синів Аммона до послів Єфти: Томущо Ізраїль взяв мою землю коли ішов він з Єгипту від Арнона аж до Явokka і аж до Йордану. І тепер поверни їх з миром. 14 І повернулися послі до Єфти. І післав Єфта послів до царя синів Аммона, 15 кажучи: Так говорить Єфта: Не забрав Ізраїль моавської землі і землі синів Аммона 16 коли ішов він з Єгипту, але пішов Ізраїль по пустині аж до Червоного моря і прийшов аж до Кадиса. 17 І післав Ізраїль послів до царя Едома, кажучи: Пройдемо крізь твою землю. І не послухав цар Едома. І післав до царя моавського і не забажав. І сів Ізраїль в Кадисі. 18 І перейшов по пустині і обійшов землю Едома і землю Моава і пройшов на схід сонця до землі Моава і отаборилися на другій стороні Арнона і не ввійшов до границь Моава, бо Арнон був границею Моава. 19 І післав Ізраїль послів до Сіона царя Есевона Аморрея, і сказав йому Ізраїль: Пройду крізь землю твою аж до місця мого. 20 І не забажав Сіон, щоб Ізраїль пройшов крізь його околиці. І зібрав Сіон весь свій нарід і отаборився в Яссі і воював з Ізраїлем. 21 І передав Господь Бог Ізраїля Сіона і весь його нарід в руку Ізраїля, і він побив їх. І унаслідив Ізраїль всю землю аморрея, що жив в землі. 22 І унаслідив всю околицю аморрея від Арнона і аж до Явока і від пустині і аж до Йордану. 23 І тепер Господь Бог ізраїльський вигнав аморрея з перед лица свого народу Ізраїля, і ти унаслідиш її собі? 24 Чи не те, що дав в насліддя тобі твій бог Хамос, це унаслідиш? І все, що дав в насліддя Господь Бог наш від лица нашого, це

унаслідимо ми. 25 І тепер чи кращий є ти від Валака сина Сепфора моавського царя? Чи не війною воював з Ізраїлем, чи не бучись бився з ними? 26 Проти дому Ізраїля в Есевоні і в дочірних його і в Язирі і в дочірних його і в усіх містах, що при Йордані, тридцять літ, чому не спасли їх в тому часі? 27 І я не згрішив проти тебе, і ти чиниш зі мною зло, що воюєш проти мене. Хай судить Господь, що сьогодні судить між синами ізраїльськими і між синами Аммона. 28 І не послухався цар синів Аммона і не послухався слів Єфти, які післав до нього. 29 І був на Єфті дух Господній, і він пройшов землю галаадську і Манассії і перейшов сторож галадську і від сторожі галаадської на другий бік до синів Аммона. 30 І помолився Єфта молитвою до Господа і сказав: Якщо передаючи передаси мені синів Аммона в мою руку, 31 і буде хто лиш вийде з дверей мого дому мені на зустріч, коли я повернуся в мирі від синів Аммона, і буде Господеві, і принесу його в цілопалення. 32 І перейшов Єфта до синів Аммона воювати з ними, і передав їх Господь в його руки. 33 І побив їх дуже великою шкодою від Ароїра і аж до приходу до Семоїта двадцять міст аж до виноградників Авела, і посоромлені були сини Аммона перед лицем ізраїльських синів. 34 І прийшов Єфта до Массифи до своєї хати, і ось його дочка виходила йому на зустріч з тимпанами і хорами, і вона його улюблена одначка, і немає в нього сина чи дочки тільки вона. 35 І сталося коли він побачив її, і роздер свою одіж і сказав: Горе, дочко моя, в дорозі ти мені стала, поганим стало це в моїх очах, я ж відкрив мої уста про тебе до Господа і не зможу відвернути. 36 І сказала до нього: Батьку мій, якщо про мене відкрив ти твої уста до Господа, чини зі мною, так як вийшло з твоїх уст, томущо тобі вчинив Господь пімсту над твоїми ворогами над синами Аммона. 37 І сказала до свого батька: І вчини мені це слово: дай мені два місяці, і піду і вийду на гори і оплачу моє дівоцтво, і я і мої дружки. 38 І сказав: Иди. І відіслав її на два місяці. І пішла вона і її дружки, і оплакала своє дівоцтво на горах. 39 І сталося після закінчення двох місяців і повернулася до свого батька, і виповнив Єфта свою молитву, якою помолився, вона і не пізнала мужа. І сталося заповіддю в Ізраїлі, 40 з днів до днів ішли ізраїльські дочки оплакувати дочку Єфти Галаадіта чотири дні в році.

12,1 І зібралися сини Ефраїма і пішли до Сефіна і сказали до Єфти: Що це, що ти пішов воювати з синами Аммона і нас не закликав іти з тобою? Твій дім спалимо огнем. 2 І сказав до них Єфта: Чоловіком оборонцем був я і мій нарід, і сини Аммона дуже впокорили мене. І закликав я до вас, і ви не спасли мене з їхньої руки. 3 І побачив я, що не було спасителя, і поклав я душу мою в руку мою і перейшов я до синів Аммона, і Господь передав їх в мою руку. І навіщо прийшли ви до мене цього дня воювати зі мною? 4 І зібрав Єфта всіх галаадських мужів і воював з Ефраїмом, і галаадські мужі побили Ефраїма, бо сказали: Ви ті, що спаслися з Ефраїма, Галаад посеред Ефраїма і посеред Манассії. 5 І галаадські мужі захопили переходи Йордану ефраїмського, і було коли сказали ті, що спаслися з Ефраїма: Перейдемо, і сказали їм мужі галаадські: Чи ви не з Ефраїма? І сказали: Ми не є. 6 І сказали їм: Скажіть: Завіт; і не здолали вимовити так. І хапали їх і забили їх при переходах Йордана, і впали в тому часі з Ефраїма сорок дві тисячі. 7 І судив Єфта Ізраїль шість літ. І помер Єфта Галаадіт і похований був в своєму місті Галааді. 8 І судив після нього Ізраїль Есевон з Вифлеєму. 9 І в нього було тридцять синів і тридцять дочок, яких віддав поза, і тридцять жінок ввів своїм синам з поза. І судив Ізраїль сім літ. 10 І помер Есевон і похований був у Вифлеємі. 11 І після

нього судив Ізраїль Елон завулонець. І судив Ізраїль десять літ. 12 І помер Елон завулонець і поховали його в Елімі, в землі Завулону. 13 І після нього судив Ізраїль Лавдон син Селлима Фраатоніт. 14 І було в нього сорок синів і тридцять синів його синів, що сиділи на сімдесятьох ослах. І судив Ізраїль вісім літ. 15 І помер Лавдон син Селлима Фраатоніт і був похований в Фраатоні в землі Ефраїма в горі Ланака.

13,1 І додали ізраїльські сини чинити погане перед Господом, і передав їх Господь в руки чужинців сорок літ. 2 І був муж з Сарая з племені Дана, й ім'я його Маное, і жінка його неплодна і не родила. 3 І з'явився господний ангел жінці і сказав до неї: Ось ти неплодна і не породила, і в лоні матимеш і породиш сина. 4 І тепер стережися і не пий вина ані п'яного напитку і не зіси нічого нечистого, 5 бо ось ти в лоні матимеш і породиш сина, і залізо на голову його не підведеться, бо благословенним назореєм буде перед Богом хлопчина від лона, і він почне спасати Ізраїля з руки чужинців. 6 І пішла жінка і сказала своєму мужеві, мовлячи, що: Божий чоловік прийшов до мене, і вигляд його наче вигляд божого ангела, дуже славний. І запитала я звідки він, і свого імени не сповістив він мені. 7 І сказав мені: Ось ти в лоні матимеш і породиш сина. І тепер не пий вина і п'яного напитку і не їж нічого нечистого, бо божим назореєм буде хлопчина від лона аж до днів його смерті. 8 І помолився Маное до Господа і сказав: Дай, Господи, щоб прийшов до нас божий чоловік, якого Ти до нас вислав, і щоб просвітив нас, що чинитимемо хлопчати, що народиться. 9 І вислухав Бог голос Маноя, і знову прийшов божий ангел до його жінки, що сиділа в полі, і Маное її муж не був з нею. 10 І поспішила жінка і вибігла і сповістила своєму чоловікові і сказала до нього: Ось з'явився мені чоловік, що прийшов до мене того дня. 11 І встав і пішов Маное за своєю жінкою до чоловіка і сказав до нього: Чи ти є чоловік, що говорив до жінки? І сказав ангел: Я. 12 І сказав Маное: Тепер, як збудеться твоє слово, який буде суд хлопчини і його діла? 13 І сказав господний ангел до Маноя: Всього, що сказав я до жінки, стережися; 14 від всього, що походить з винограду не їстиме і вина і п'яного напою нехай не п'є і всього нечистого хай не їсть; всього, що заповів я їй, хай бережеться. 15 І сказав Маное до господнього ангела: Благаємо тебе і приготуємо перед тобою козла з кіз. 16 І сказав господний ангел до Маноя: Хоч мене силуєш не їстиму твоїх хлібів, і якщо зробиш цілопалення, принесеш його Господеві, бо не знав Маное, що це господний ангел. 17 І сказав Маное до господнього ангела: Яке твоє ім'я, щоб коли збудеться твоє слово, ми тебе прославили? 18 І сказав йому господний ангел: Навіщо це запитав ти про моє ім'я? І воно є подивугідне. 19 І взяв Маное козла з кіз і жертву і приніс до каменя господнього, Господеві, що робить подивугідне. І Маное і його жінка дивилися. 20 І сталося, що коли полум'я підносилось над жертівником до неба і господний ангел піднявся в полум'ї, і Маное і його жінка гляділи і впали на своє лице до землі. 21 І не додав більше господний ангел з'являтися Маноеві і його жінці. Тоді пізнав Маное, що це господний ангел. 22 І сказав Маное до своєї жінки: Смертю помремо, тому що ми побачили Бога. 23 І сказала йому його жінка: Якщо Господь бажав би убити нас, не прийняв би з наших рук цілопалення і жертву і не просвітив би нас цим всім і не сказав би нам цього. 24 І жінка породила сина і назвала його ім'я Сампсон. І виріс хлопчина і поблагословив його Господь. 25 І господний дух почав ходити з ним в таборі Дана між Сараєм і між Естаолом.

14,1 І зійшов Сампсон до Тамнати і побачив в Тамнаті жінку з жінок чужинок і вгодила перед ним. 2 І пішов і сповістив своєму батькові і своїй матері і сказав: Я побачив в Тамнаті жінку з дочок чужинок, і тепер візьміть її мені за жінку. 3 І сказав йому його батько і його матір: Чи немає з дочок твоїх братів і в усьому народі моему жінки, що ти ідеш взяти жінку з необрізаних чужинців? І сказав Сампсон до свого батька: Цю мені візьми, бо вгодила моїм очам. 4 І його батько і його матір не знали, що це від Господа, бо Він шукає в чужинців відплату. І в тому часі чужинці панували над ізраїльськими синами. 5 І зійшов Сампсон і його батько і його матір до Тамнати, і зійшов до виноградника Тамнати, і ось левеня реве йому на зустріч. 6 І зійшов на нього господний дух, і він роздер його, так як роздирається козла з кіз, і нічого не було в його руці. І не сповістив своєму батькові, ані матері, що він вчинив. 7 І зійшли і поговорили з жінкою, і вона вгодила перед Сампсоном. 8 І він повернувся по днях, щоб взяти її, і зійшов подивитися на труп лева, і ось рій бджіл в устах лева і був мед. 9 І взяв його до своїх уст і пішов ідучи і їдючи. І прийшов до свого батька і до своєї матері і дав їм, і вони їли. І не сповістив їм, що взяв мед з трупа лева. 10 І зійшов його батько до жінки, і зробив Сампсон там прийом сім днів, бо так робила молодь. 11 І сталося коли боялися вони його, приставили йому тридцять друзів і були з ним. 12 І сказав їм Сампсон: Вам поставлю загадку, і якщо сповістите мені загадку в сімох днях прийому, дам вам тридцять плахт і тридцять одежей. 13 І якщо не зможете сповістити мені, і дасьте ви мені тридцять плахт і тридцять одежей. І сказали йому: Скажи твою загадку, і послухаємо її. 14 І сказав їм: З того, що їв, вийшла їжа і з сильного вийшла солодість. І не могли сповістити загадки до трьох днів. 15 І сталося в четвертому дні і сказали жінці Сампсона: Обмани твого чоловіка і хай тобі сповістить загадку, щоб не спалили ми тебе і дім твого батька огнем. Чи покликали ви нас, щоб зробити бідаками? 16 І заплака жінка Сампсона до нього і сказала йому: Зненавидів ти мене і не полюбив ти мене, бо загадку, яку завдав ти синам мого народу, і мені ти її не сповістив. І сказав їй Сампсон: Ось моему батькові і моїй матері не сповістив я її, і тобі сповіщу? 17 І плакала перед ним сім днів, в яких був в них прийом. І сталося що сьомого дня і сповістив їй, томущо надокучила йому. І вона сповістила синам свого народу. 18 І сказали йому мужі міста в сьомому дні раніше ніж зайшло сонце: Що солодше меду, і що сильніше лева? І сказав їм Сампсон: Якщо б не приборкали ви мою ялівку не відгадали б ви моєї загадки. 19 І на нього зійшов господний дух, і він зійшов до Аскалона і вбив там тридцять мужів і взяв їхню одіж і дав тим, що сповістили загадку. І розгнівався Сампсон гнівом і пішов до дому свого батька. 20 І жінка Сампсона поселилася в його дружби, який був його другом.

15,1 І по днях сталося, що в днях жнив пшениці і Сампсон відвідав свою жінку, несучи козяче козля і сказав: Ввійду до моєї жінки до кімнати. І не дав йому її батько увійти до неї. 2 І сказав її батько: Кажучи, сказав я, що ненавидячи зненавидів ти її, і я дав її твому другові. Чи не ось її молодша сестра гарніша від неї? Хай буде тобі замість неї. 3 І сказав йому Сампсон: Раз я є невинний за чужинців, бо чиню я з вами зло. 4 І пішов Сампсон і взяв триста лисів і взяв світила і прив'язав хвіст до хвоста і поставив один світильник посередині між два хвости. 5 І запалив огонь в світильниках і післав в посіви чужинців і спалив колосся і непожате від копиць і до стоячого і до виноградника і оливки. 6 І сказали чужинці:

Хто зробив це? І сказали Сампсон зять Тамнатей, томущо взяв його жінку і дав її його другові. І прийшли чужинці і спалили хату її батька і її і її батька огнем. 7 І сказав їм Сампсон: Хоч ви так вчинили, не помилую, але мою пімсту на одному і кожному з вас вчиню. 8 І побив їх стегном великою раною. І зійшов і поселився при потоці в печері Ітама. 9 І прийшли чужинці і отаборилися проти Юди і розійшлися в Лехі. 10 І сказали їм кожний муж Юди: Навіщо прийшли ви проти нас? І сказали чужинці: Зв'язати Сампсона і зробити з ним так, як він зробив нам. 11 І зійшли три тисячі мужів з Юди до отвору в камені Ітама. І сказали до Сампсона: Чи не знаєш, що над нами панують чужинці, і чому це ти нам зробив? І сказав їм Сампсон: Так як зробили нам, так я зробив їм. 12 І сказали йому: Прийшли ми зв'язати тебе і передати тебе в руки чужинцям. І сказав їм Сампсон: Кленіться мені, що не забете ви мене і передаєте мене їм, щоб часом ви не напали на мене. 13 І поклялися йому кажучи: Ні, але шнуром зв'яжемо тебе і передамо тебе в їхні руки, смертю ж не убемо тебе. І зв'язали його двома новими шнурами і вивели його з скелі. 14 І пішов він аж до Челюсті. І чужинці закричали йому на зустріч і побігли йому на зустріч. І прийшов на нього господний дух, і стали шнури, що на його руках, наче прядиво коли зачує огонь, і розсипалися шнури з його рук. 15 І він знайшов осяччу щелепу вкинену в дорозі і простягнув свою руку і взяв її і побив нею тисячу мужів. 16 І сказав Сампсон: Осяччою щелепою вигубляючи вигубув я їх, бо осяччою щелепою побив я тисячу мужів. 17 І сталося, коли скінчив говорити, і вкинув щелепу з своєї руки. І назвав те місце: Вибиття щоки. 18 І дуже мав спрагу. І закричав до Господа і сказав: Ти дав в руки твого раба це велике спасіння, і тепер вмираю зі спраги і впадаю в руки необрізаних. 19 І Бог відкрив рану на щоці, і з неї вийшла вода, і він пив, і повернувся його дух до нього, і він віддихнув. Через це названо її ім'я до цього дня: Джерело прикликаного щелепа. 20 І двадцять літ він судив Ізраїля в днях чужинців.

16,1 І звідти пішов Сампсон до Гази. І побачив там жінку розпусницю і ввійшов до неї. 2 І сповіщено Газійцям, кажучи: Прийшов сюди Сампсон. І оточили і зробили йому засідку цілу ніч при брамі міста і притаїлися цілу ніч, кажучи: Останьмося аж до ранного світла і забемо його. 3 І спав Сампсон до півночі, і встав коло півночі і взяв двері міської брами і два стовпи і підняв їх з засувом і поклав на своє рамено і поніс їх на вершок гори, що є перед лицем Хеврона, і поклав їх там. 4 І сталося після цього і полюбив жінку при потоці Сорих, і ім'я її Даліла. 5 І пішли до неї сатрапи чужинців і сказали до неї: Обмани його і довідайся в чому є його велика сила і в чому зможемо проти нього і зв'яжемо його, щоб його упокорити, і ми тобі дамо кожний тисячу і сто срібла. 6 І сказала Даліла до Сампсона: Сповісти мені в чому твоя велика сила і чим будеш зв'язаний, щоб тебе упокорити. 7 І сказав до неї Сампсон: Якщо мене зв'яжуть сімома мокрими і не пошкодженими шнурами стану слабим і буду наче один з людей. 8 І принесли її сатрапи чужинців сім мокрих не пошкоджених шнурів і вона зв'язала його ними. 9 І сиділи у засідці на нього в кімнаті, і вона сказала до нього: Чужинці на тебе, Сампсоне. І він розірвав шнури, так як розривається нитку клоччя коли зачує огонь. І не пізналося його сили. 10 І сказала Даліла до Сампсона: Ось ти мене обманув і сказав мені неправду, отже, тепер сповісти мені чим тебе можна зв'язати. 11 І він сказав до неї: Якщо зав'язуючи зв'яжуть мене сімома новими шнурами, в яких не було роботи, і ослабну і буду так як один з людей. 12 І взяла йому Даліла нові шнури і зв'язала його ними і

сказала до нього: Чужинці на тебе, Сампсоне. І засідка сиділа в кімнаті, і він зірвав їх зі своїх рук наче нитку. 13 І сказала Даліла до Сампсона: Аж до тепер обманув ти мене і сказав мені неправду. Сповісти мені чим можна тебе звязати. І він сказав до неї: Якщо сплетеш сім кучерів моєї голови з прядивом і вбеш на колі в стіну, і буду слабий, так як один з людей. 14 І заспала Даліла його і взяла сім кучерів його голови з прядивом і забила в колі в стіну і сказала до нього: Чужинці на тебе, Сампсоне. І він збудився зі свого сну і витягнув кілки з прядивом зі стіни і з основою, і не пізналася його сила. 15 І сказала до нього Даліла: Як кажеш: Полюбив я тебе, і твоє серце не є зі мною? Це втретє обманув ти мене і не сповістив ти мені в чому твоя велика сила. 16 І сталося, коли надокучила йому своїми словами цілу ніч, і дуже надокучила йому, і він послаб аж до смерті. 17 І совістив її все, що на його серці і сказав їй: Не піднесеться бритва до моєї голови, бо я є божим назореєм від лона моєї матері, і якщо буду обголений відійде від мене моя сила, і ослабну і буду так, як всі люди. 18 І побачила Даліла, що він звістив їй все зі свого серця, і післала і покликала всіх сатрапів чужинців, кажучи: Прийдіть ще раз, бо він сповістив мені все своє серце, і прийшли до неї всі сатрапи чужинців і принесли гроші в своїх руках. 19 І вона заспала його між своїми колінами. І покликала фризера і він остриг сім кучерів його голови, і почав упокорятися, і його сила відійшла від нього. 20 І сказала йому Даліла: Чужинці на тебе, Сампсоне. І він збудився зі свого сну і сказав: Вийду і вчиню так як і завжди, скину з себе, і він не пізнав, що Господь відступив від нього. 21 І схопили його чужинці і вибрали йому очі і повели його до Гази і звязали його мідяними оковами, і він молів в домі вязниці. 22 І волосся його голови почало рости, після того як був острижений. 23 І сатрапи чужинців зібралися жертвувати велику жертву їхньому богові Дагонові і розвеселитися і сказали: Передав наш бог в наші руки Сампсона нашого ворога. 24 І побачив його нарід і похвалили своїх богів і сказали: Передав бог нам в нашу руку нашого ворога і того, що спустошив нашу землю, який помножив наші рани. 25 І сталося коли розвеселилося їхнє серце, і сказали: Покличте Сампсона з дому вязниці, і хай забавляє нас. І покликали Сампсона з вязничного дому і гралися з ним і поставили його між двома стовпами. 26 І сказав Сампсон до хлопчини, що провадив його: Дай спочити мені і вчини щоб доторкнувся я до стовпів, на яких дім закріплений на них, і опруся на них. Слуга ж вчинив так. 27 А дім був повний мужів і жінок, там і всі сатрапи чужинців, і на даху яких три тисячі мужів і жінок, що дивилися, як гралися з Сампсоном. 28 І закричав Сампсон до Господа і сказав: Господи, Господи, згадай мене і укріпи мене лише ще цей раз, і віддам пімсту раз за два мої ока на чужинцях. 29 І обняв Сампсон два середні стовпи, на яких будинок укріплений на них, і спочив на них, один в його правиці і один в його лівиці. 30 І сказав Сампсон: Хай помре моя душа з чужинцями. І він схилився з силою, і впав будинок на сатрапів і на весь нарід, що в ньому. І було мертвих, яких забив Сампсон в своїй смерті, більше ніж тих, що забив в своєму житті. 31 І прийшли його брати і весь дім його батька і взяли його і пішли і поховали його між Сараа і між Естаолом в гробі Маноя його батька. І він судив Ізраїля двадцять літ.

17,1 І був муж з гори Ефраїма, і імя його Міха. 2 І сказав своїй матері: Тисячу і сто срібняків, що забрані в тебе і (про які) ти закліяла і сказала ти в мої уха, ось гроші у мене, я їх взяв. І сказала його матір: Благословенний син мій Господеві. 3 І

він віддав тисячу і сто срібняків своїй матері, і сказала його матір: Освяченням посвятила я гроші Господеві з руки моєї на самоті, щоб зробити коване і вилите, і тепер поверну їх тобі і віддам тобі їх. 4 І він віддав срібло своїй матері, і взяла його матір двісті срібняків і дала його художникові, і він зробив з нього коване і лите, і було в домі Міхи. 5 І муж Міха, в нього дім Божий. І він зробив ефуд і терафін і наповнив руку одного з його синів, і був в нього за священика. 6 В тих днях не було царя в Ізраїлі і чоловік чинив те, що добре в його очах. 7 І був юнак з Вифлеєму з племені Юди з роду Юди, і він Левіт, і він жив там. 8 І пішов муж з міста з Вифлеєму Юди жити де лиш знайде, і прийшов до гори Ефраїма аж до дому Міхи, ідучи дорогою своєю. 9 І сказав йому Міха: Звідки ідеш? І сказав до нього Левіт: Я є з Вифлеєму Юдейського і іду я жити де лиш знайду. 10 І сказав йому Міха: Сиди зі мною і будь мені за батька і за священика, і я тобі дам десять срібняків на дні (року) і пару одежі і те, що тобі на життя. І пішов Левіт 11 і почав мешкати при мужеві, і став йому юнак наче один з його синів. 12 І наповнив Міха руку Левіта, і був йому юнак за священика і був в хаті Міхи. 13 І сказав Міха: Тепер пізнав я, що Господь вчинив мені добро, бо став мені Левіт за священика.

18,1 В тих днях не було царя в Ізраїлі і в тих днях племя Дана шукало собі насліддя, щоб поселитися, бо не випало їм насліддя аж до тих днів посеред племен Ізраїля. 2 І післали сини Дана з своїх родин пять мужів з їхньої часті, сильних синів з Сараа і Естаола, щоб обстежити землю і пройти її, і сказали до них: Підіть і обстежіть землю. І вони прийшли до гори Ефраїма аж до дому Міхи і спочили там. 3 Як вони були коло дому Міхи і вони пізнали голос молодого юнака Левіта і звернули туди і сказали йому: Хто тебе привів сюди, і що тут чиниш, і що тобі тут є? 4 І він сказав до них: Так і так вчинив мені Міха і найняв мене, і я став йому за священика. 5 І сказали йому: Запитай же в Бога, і довідаємося чи доброю буде наша дорога, якою ми нею ідемо. 6 І сказав їм священик: Ідіть в мирі, перед Господом дорога ваша, якою ви нею ідете, 7 і пішли пять мужів і прийшли до Лаїси, і побачили нарід, що жив у ньому, що сидів упевнено за приписами Сидонян, спокійні в надії і не могли сказати слова, бо далеко є від Сидону, і не було угоди в них з Сирійцями, 8 і прийшли пять мужів до їхніх братів до Сарра і Естаола, і сказали їм їхні брати: Чому ви сидите? 9 І сказали: Встаньте і підім проти них. Бо ввійшли ми і пройшли ми землю аж до Лаїса і побачили нарід, що живе в ньому в надії за приписами Сидонян, і далеко є від Сидону, і угоди немає в них з Сирією, але встаньте і підемо проти них, бо ми знайшли землю і ось вона дуже добра. І ви мовчите? Не полініться піти, щоб іти і унаслідити землю. 10 Коли ввійдете, підете до впевненого народу, і земля широка, бо Бог передав її в нашу руку, місце, де немає там браку всякого слова, що на землі. 11 І підвелися з роду Дана з Сараа і Естаола шістьсот мужів підперезані військовою зброєю. 12 І пішли і отаборилися в Каріятіарімі в Юди. Через це названо те місце: Табір Дана аж до цього дня, ось за Каріятіарімом. 13 Пішли вони звідти і пішли аж до гори Ефраїма і пішли аж до хати Міхи. 14 І відповіли пять мужів, що йшли обстежити землю, і сказали до їхніх братів: Чи знаєте, що в цих домах є ефуд і терафін і коване і вилите? І тепер знайте, що вчините. 15 І вони звернули туди і ввійшли до дому юнака Левіта до хати Міхи і поздоровили його. 16 І шістьсот мужів підперезані військовою зброєю стояли при дверях брами, ті з синів Дана. 17 І пішли пять мужів, що ходили обстежити землю. Прийшовши туди, взяли різьблене і ефуд і терафін і вилите, і священик стояв при

дверях воріт і шістьсот мужів, що підперезані військовою зброєю, 18 і вони ввійшли до хати Міхи і взяли і ефуд і теразін, вилите і різьблене. І сказав до них священик: Що ви робите? 19 І сказали до нього: Мовчи, поклади твою руку на твої уста і іди з нами, і будеш нам за батька і за священика, чи краще бути тобі священиком хати одного чоловіка чи бути тобі священиком племені і роду в Ізраїлі? 20 І зраділо серце священика, і він взяв ефуд і терафін і різьблене і коване і ввійшов посеред нарід. 21 І вони повернулися і відійшли, і поставили в лави дім і свій славний скот перед ними. 22 А як відійшли вони далеко від дому Міхи і ось Міха і мужі, що з домом Міхи крикнули за синами Дана. 23 І сини Дана повернули свої лица і сказали до Міхи: Що тобі, що ти закричав? 24 І сказав Міха: Бо моє різьблене, яке я собі зробив, ви забрали і священика і відійшли. І що мені ще? І як це кажете мені: Що це кричиш? 25 І сказали до нього сини Дана: Хай не чується твій голос за нами, щоб часом не пішли на зустріч вам мужі розлючені душею, і додаси душу твою і душу твого дому. 26 І пішли сини Дана своєю дорогою, і побачив Міха, що вони сильніші від нього, і обернувся і повернувся до свого дому. 27 І вони взяли те, що зробив Міха, і священика, який був в нього, і пішли аж до Лаїса проти спокійного і впевненого народу і побили їх лезом меча і спалили місто 28 і немає нікого хто спас би його, бо далеко є від Сидонян, і угоди немає в них з людьми, і воно в долині, яка є дому Роова. І вони збудували місто і замешкали в ньому 29 і назвали місто іменем Дана за іменем їхнього батька, який народився Ізраїлеві. І раніше імя міста було Лаїс. 30 І поставили собі сини Дана різьблене Міхи, і Йонатан син Герсома сина Мойсея, він і його сини були священики племені Дана аж до дня переселення землі. 31 І настановили собі різьблене яке зробив Міха, всі дні, в яких дім божий був у Сило.

19,1 І сталося в тих днях і не було царя в Ізраїлі. І був чоловік Левіт, що жив в частях гори Ефраїма, і взяв чоловік собі жінку наложницю з Вифлеєму Юдейського. 2 І розгнівалася на нього його наложниця і відійшла від нього до хати свого батька до Вифлеєму Юди і була там чотири місяці днів. 3 І встав її чоловік і пішов за нею, щоб промовити до її серця і помиритися з нею і відвести її знову до себе, і слуга його з ним і пара ослів, і він пішов аж до дому її батька, і побачив його батько молодиці і вийшов йому на зустріч. 4 І ввів його тесть його - батько молодиці і сидів з ним три дні, і їли і пили і заснули там. 5 І сталося четвертого дня і встали вранці, і він встав щоб відійти. І сказав батько молодиці до свого зятя: Скріпи твоє серце кусками хліба, і після цього підете. 6 І сіли і їли оба разом і пили. І сказав батько молодиці до чоловіка: Почавши переспи, і хай розвеселиться твоє серце. 7 І встав чоловік, щоб відійти, і змусив його тесть його, і знову переспав там. 8 І встав вранці п'ятого дня щоб відійти. І сказав батько молодиці: Підкріпи твоє серце хлібом і будь як вояк аж доки не склониться день. І їли і пили оба 9 і встав чоловік, щоб відійти, він і його наложниця і його слуга. І сказав йому тесть його - батько дівчини: Ось схилився день до вечора, відпочинь тут ще сьогодні, і хай розвеселиться твоє серце, і встанете вранці в дорогу вашу, і відійдеш до твого мешкання. 10 І не бажав чоловік переспати і встав і пішов, і прийшов аж до напроти Євуса [це є Єрусалим], і з ним пара навантажених ослів, і його наложниця з ним. 11 Ще як вони були коло Євуса і день дуже схилився, і сказав слуга до свого пана: Ходи і звернемо до цього євусійського міста і переспимо в ньому. 12 І сказав до нього пан його: Ні не зверну до чужого міста, яке не є з ізраїльських синів, і

підемо аж до Гаваа. 13 І сказав слуга його: Ходи і ввійдемо до одного з місць і переспимо в Гаваа чи в Рамі. 14 І пішли і відійшли, бо сонце зайшло близько Гаваа, яка є Веніямина. 15 І подалися туди, щоб ввійти переспати в Гаваа, і ввійшли і сіли на площі міста, і немає чоловіка, що ввів би їх до хати переспати. 16 І ось старий чоловік ввійшов з своїх діл з поля ввечорі, і чоловік з гори Ефраїма, і він мешкав в Гаваа, і мужі місця сини Веніямина. 17 І поглянувши очима, побачив чоловіка мандрівника на площі міста, і сказав старий чоловік: Куди ідеш і звідки приходиш? 18 І він сказав до нього: Приходимо ми з Вифлеєма Юди аж до частей гори Ефраїма. Бо я є звідти і пішов я до Вифлеєма Юдейського, і я іду до моєї хати і немає чоловіка, що ввів би мене до хати. 19 І солома і їжа для ослів в нас є, і в мене є хліб і вино і для твоєї рабині і для слуги твоєї рабині, немає браку в ніякій речі. 20 І сказав старий чоловік: Мир тобі, тільки весь твій недостаток на мені, тільки на площі не відпочивай. 21 І ввів його до своєї хати і ввів його ослів, і помив їм ноги і вони їли і пили. 22 А як вони розвеселилися своїм серцем і ось мужі міста, сини беззаконників, окружили хату і били в двері і сказали до старого чоловіка пана хати, мовлячи: Виведіть чоловіка, що ввійшов до твоєї хати, щоб ми його пізнали. 23 І вийшов до них чоловік, пан хати, і сказав до них: Ні, брати, не чиніть зла після того як ввійшов цей чоловік до моєї хати, не чиніть цієї глупоти. 24 Ось моя дочка дівиця і його наложниця, виведу їх, і упокорите їх і вчините їм те, що добре в ваших очах, і цьому мужеві не вчините слово цього безумства. 25 І не забажали мужі послухати його. І взяв чоловік свою наложницю і вивів її до них надвір, і пізнали її і наглумились з неї цілу ніч аж до ранку. І відіслали її коли сходила рання зоря. 26 І прийшла жінка при ранку і впала при дверях брами дому чоловіка, де там був її пан, поки не засвітало. 27 І встав її пан вранці і відкрив двері хати і вийшов, щоб відійти своєю дорогою, і ось жінка - його наложниця лежала при дверях, і її руки на порозі. 28 І сказав він до неї: Встань і підемо, і не відповіла йому, але вмерла. І він взяв її на осла і встав чоловік і відійшов до свого місця. 29 І ввійшов до своєї хати і взяв меч і взяв свою наложницю і розрубав її по костях її на дванадцять частей і післав їх до всіх племен Ізраїля. 30 І було, що кожний хто побачив, сказав: Не сталося, ані не видно було такого від дня виходу ізраїльських синів з Єгипту аж до цього дня. І він заповів мужам, якими вислав, кажучи: Так скажете до всіх ізраїльських мужів: Чи сталося за цим словом від дня виходу ізраїльських синів з Єгипту аж до цього дня? Зробіть самим собі про це раду і скажіть.

20,1 І вийшли всі ізраїльські сини, і зібрався весь збір як один чоловік від Дана і аж до Вирсавії і землі Галааду до Господа до Массифи. 2 І стали старшини всього народу, всі ізраїльські племена, в зборі божого народу, чотириста тисяч мужів піших, що носять меч. 3 І почули сини Веніямина, що ізраїльські сини прийшли до Господа до Массифи. І сказали ізраїльські сини: Скажіть де сталося це зло. 4 І відповів чоловік Левіт муж убитої жінки і сказав: До Гаваа Веніямина прийшов я і моя наложниця, щоб переспати. 5 І повстали проти мене мужі, що в Гаваа і окружили докруг мене хату вночі і хотіли мене вбити і мою наложницю упокорили і наглумились над нею і вона померла. 6 І взяв я мою наложницю і поділив я її і післав я до кожної околиці насліддя ізраїльського, бо вчинили вони безумність в Ізраїлі. 7 Ось всі ви, ізраїльські сини, дайте собі слово і раду. 8 І встав весь наряд як один чоловік, кажучи: Не ввійдемо чоловік до свого мешкання і не

подамося чоловік до своєї хати. 9 І тепер це слово, яке вчинемо Гаваа: Підемо проти нього за жеребом 10 і візьмемо десять мужів на сто і сто на тисячу і тисячу на десять тисяч, щоб взяти їжу народові, щоб заосмотрити тих, що ідуть до Гаваа Веніямина за всім безумством, яке вчинили в Ізраїлі. 11 І зібрався кожний ізраїльський чоловік з міст, прийшли як один чоловік. 12 І післали ізраїльські племена мужів до всього племені Веніямина, кажучи: Що це за зло, що сталося у вас? 13 І тепер дайте цих безбожних мужів в Гаваа синів Ветіяла, і убемо їх і заберемо зло з Ізраїля. І не забажали сини Веніямина послухатись голосу їхніх братів ізраїльських синів. 14 І зібралися сини Веніямина з їхніх міст до Гаваа, щоб вийти воювати з ізраїльськими синами. 15 І зробили перепис сини Веніямина з міст в тому дні двадцять і п'ять тисяч мужів, що несуть меч, окрім тих, що живуть в Гаваа. Ці почислені були на сімсот молодих вибраних мужів, 16 що орудують обома руками. Це всі лучники, що кидають камінням в волосину і не схибнуть. 17 І кожний ізраїльський муж був почислений, за винятком синів Веніямина, чотириста тисяч мужів, що несуть меч. Всі ці мужі вояки. 18 І вони встали і пішли до Ветіяла і запитали Бога і сказали ізраїльські сини: Хто з нас піде проводирем, щоб воювати з Веніямином? І сказав Господь: Юда піде проводирем. 19 І встали ізраїльські сини і отаборилися проти Гаваа. 20 І вийшов кожний ізраїльський чоловік на війну з Веніямином, і стали з ними мужі ізраїльські до бою проти Гаваа. 21 І вийшли сини Веніямина з міста і вигубили в Ізраїлі в тому дні двадцять і дві тисячі мужів на землі. 22 І скріпився муж ізраїльський і додали стати до бою на місці, де там стали до бою в першому дні. 23 І пішли ізраїльські сини і заплакали перед Господом аж до вечора і запитали в Господа, кажучи: Чи додам приблизитися на війну з Веніямином моїм братом? І сказав Господь: Підете проти нього. 24 І прийшли сини Ізраїльські до Веніямина в другому дні. 25 І вийшов Венямин на зустріч їм з Гаваа в другому дні і вигубив з народу вісімнадцять тисяч мужів на землі. Це всі, що носять меч. 26 І пішли всі ізраїльські сини і весь нарід і пішли до Ветіяла і заплакали перед Господом і постили в тому дні і принесли цілопалення спасіння перед Господом, 27 і запитали Господа Ізраїльські сини. І там кивот господнього завіта в тих днях. 28 І Фінеес син Елеазара син Аарона стояв перед ним в тих днях, кажучи: Чи додам ще вийти на війну з синами Веніямина мого брата, чи оставлю? І сказав Господь: Підіть, бо завтра передам його в твою руку. 29 І поклали ізраїльські сини засідку довкруги Гаваа 30 і став Ізраїль проти Веніямина в третьому дні і став до бою проти Гаваа так як раз і раз. 31 І вийшли сини Веніямина на зустріч народові і відтягнені були від міста і почали бити з народу так як раз і раз на дорогах, з яких є одна, що йде до Ветіяла, і одна, що йде до Гаваа в полі, яких тридцять мужів в Ізраїлі. 32 І сказали сини Веніямина: Падають перед нами так як раніше. І ізраїльські сини сказали: Втікаймо і відведемо їх від міста на дороги. 33 І кожний ізраїльський чоловік встав з свого місця і стали до бою в Ваалтамарі, і ізраїльська засідка вийшла з свого місця з заходу Гаваа 34 і пішли напроти Гаваа десять тисяч вибраних мужів з усього Ізраїля, і битва стала тяжкою. І вони не пізнали, що на них сходить зло. 35 І Господь повернув до втечі Веніямина з перед лиця Ізраїля, та ізраїльські сини вигубили у Веніямина в тому дні двадцять і п'ять тисяч і сто мужів. Це всі, що носять меч. 36 І побачив Венямин, що його повернено до втечі, і муж ізраїльський поступився Венямінінові, бо надіялися на засідку, яку поклали проти Гаваа. 37 І кинулася засідка і вийшла проти

Гаваа і пішла засідка і побила все місто лезом меча. 38 І був приказ мужеві ізраїльському тим, що в засідці, подати вогонь диму міста. 39 І повернулися муж ізраїльський в битві, і Веніямин почав бити ранених в мужі Ізраїльському, яких тридцять мужів, бо сказали: Лиш падаючи падають перед нами так як за ранішої битви. 40 І вогонь почав підноситися з міста - стовп диму. І озирнувся Веніямин позад себе, і ось кінець міста підносився до неба. 41 Й ізраїльський муж повернувся, і поспішився муж Венямина і побачив, що доторкається його зло. 42 І звернули перед ізраїльським мужем на дорогу пустині, і битва вигубила його, і ці з міст вигублювали його посеред них. 43 І вирізали Венямина, щоб вибити його вибиттям, і потоптали аж до Гаваа зі сходу сонця. 44 І впали з Венямина вісімнадцять тисяч мужів, з цими всіма сильні мужі. 45 І вони відхилились і втекли до пустині до каменя Реммона, і побили в дорогах п'ять тисяч мужів. І гналися за ним аж до Гадама і побили з них дві тисячі мужів. 46 І було в тому дні всіх, що впали в Веняміні двадцять і п'ять тисяч мужів, що несли меч, з усіма цими сильні мужі. 47 І вони відхилились і втекли до пустині до каменя Реммона шістьсот мужів і сиділи на камені Реммона чотири місяці. 48 І муж ізраїльський вилучили синів Венямина і побили їх лезом меча від міста зі зовні аж до скотини аж до кожного, що знайшовся в усіх містах. І міста, що знайшлися післали в вогонь.

21,1 І муж ізраїльський поклявся в Массифі кажучи: (Ніякий) муж з нас не дасть Веняминові свою дочку за жінку. 2 І прийшов весь нарід до Масифи і Ветилія і сіли там аж до вечора перед Богом і підняли свій голос і заплакали великим плачем 3 і сказали: Навіщо, Господи, Боже Ізраїля, сталося це сьогодні в Ізраїлі, щоб забракло в Ізраїлі одне плем'я? 4 І сталося на другий день і встав нарід і збудували там жертівник і принесли цілопалення спасіння. 5 І сказали Ізраїльські сини: Хто той, що не прийшов до збору з усіх ізраїльських племен до Господа? Бо велика клятва була на тому, що не виходив до Господа до Массифи, кажучи: Помре смертю. 6 І потішили себе ізраїльські сини за Венямином своїм братом і сказали: Страчено сьогодні одне плем'я з Ізраїля. 7 Що вчинемо тим, що осталися, відносно жінок? І ми поклялися в Господі, щоб не дати їм з наших дочок за жінкок. 8 І сказали: Хто одне з ізраїльських племен, яке не пішло до Господа до Массифи? І ось до табору не прийшов муж з Явіса Галааду до збору. 9 І почислено нарід, і ось немає там мужа з тих, що жили в Явісі Галааду. 10 І післали там збір дванадцять тисяч мужів з синів сили і заповіли їм, кажучи: Підіть і побийте всіх, що жили в Явісі Галааду лезом меча і жінок і нарід. 11 І це слово, яке вчините: Кожного з чоловічого роду і кожну жінку, що пізнала ложе мужа, вигубите. 12 І знайшли з тих, що жили в Явісі Галаада, чотириста дівчат дівиць, які не пізнали мужа в ложі чоловічому, і привели їх до табору до Сило, що є в ханаанській землі. 13 І післав весь збір і заговорили до Венямина, що на камені Реммона і закликали їх до миру. 14 І повернувся Веніямин до ізраїльських синів в тому часі і дали їм жінок, які були з жінок Явіса Галаада. І вгодили їм так. 15 І нарід потішився Венямином, бо зробив Господь розрив між ізраїльськими племенами. 16 І сказали старшини збору: Що зробимо для осталих відносно жінок? Бо вигублено з Венямина жінку. 17 І сказали: Хай буде збережене насліддя Веняминові, і хай не згине плем'я з Ізраїля. 18 І ми не зможемо дати їм жінок з наших дочок, бо поклялися ми ізраїльські сини, кажучи: Проклятий хто дасть жінку Веняминові. 19 І сказали: Празник Господеві в Сило з днів до днів, яке є на півночі Ветилія на сході сонця в дорозі, що йде з

Ветия до Сікіма і з півдня Лівана Левона. 20 І заповіли синам Веніямина, кажучи: Підіть і засядьте в виноградниках, 21 і побачите і ось як лиш вийдуть дочки тих, що живуть в Сило танцювати в Сило в групах, і вийдете з виноградників і захопите чоловік жінку собі з дочок Сило і відійдете до землі Веніямина. 22 І коли буде, що прийдуть їхні батьки чи їхні брати судитися з вами, і скажемо до них: Змилосердіться над ними, бо чоловік не одержав свою жінку в війні, бо ви не дали їм, в часі згрішили ви. 23 І вчинили так сини Веніямина і взяли жінок за своїм числом з танцюристок, яких захопили, і відійшли і повернулися до свого насліддя і збудували собі міста і поселилися в них. 24 І пішли звідти ізраїльські сини в тому часі, кожний до свого племені і до свого роду, і пішли туди, кожний до свого насліддя. 25 В тих днях не було царя в Ізраїлі, кожний муж чинив те, що правильне в його очах.